

“*And now, the end is near, and so I face the final curtain....*”: Toen het van Elvis werd uitgebracht (maf-fia-Frankies versie begin ik niet eens over want dat is geen vergelijking met die van *The King*) was het juni 1977. Kort daarna, in augustus en dus nu 31 jaren geleden, legde hij het loodje – hij zong écht over zijn onomkeerbare einde. Dankzij de wondere wijze wereld wat wij wel world wide webs wikipedia wensen te noemen weet ik pas sinds kort dat de Engelse tekst van het oorspronkelijk Franse lied van Paul Anka is. Paul Anka! Wie kent die nog: [*Put your head on my shooooooooouder....*](#) Uit 1959, vraag het maar eens na bij je oma of opa. Toch is-ie jonger dan Elvis was en schijnt hij zelfs nog op te treden ook....

Waar dit – behalve dat Elvis en zijn muzikale kompanen Jerry Lee Lewis, Little Richard, Chuck Berry en Buddy Holly de sluizen wagenwijd hebben opengezet voor decennia lang fantastische rockmuziek, ontzettend veel *things of beauty* en dus *joys forever* – toe leidt? Nou ja, *the end* dus, maar eigenlijk liever nog wat er op volgt, *a new beginning*.

Want, waarde collega's, na voorafgaand 10 jaar bij de HBM te hebben gewerkt, toen 31 jaar bij de gemeente Noordwijk en daar diverse baantjes te hebben gehad; na vier burgemeesters, tig wethouders en zes secretarissen;

na diensthoofden, directeuren, onderdirecteuren, afdelingschefs, afdelingshoofden (ook van hoofdafdelingen), sectorhoofden, sectordirecteuren, algemeen directeuren, afdelingsmanagers, seniormedewerkers, werkleiders, teamleiders, projectleiders, kwartiermakers, eerstaangewezenen, coördinatoren, kameroudsten, en van het meeste van dat spul ook nog een keer interim-, waarnemend-, plaatsvervangend- en/of wannabe- ervoor, te hebben doorstaan (en guttegut wat waren er af en toe potentatjes bij.....);

na vergadertijgers, jonge honden en schoothondjes, groentjes, witte raven, grijze muizen en zwarte schapen, raspaardjes en werkpaarden, proef- en ijskonijnen, wijze uilen en hun uilskuikens, (kamer)olifanten in de porseleinkast, (geld)wolven in schaapskleren, (zonde)bokken op de haverkist, geluks-, pech-, vroege en vreemde vogels, angst- en beunhazen, eendagsvliegen, boekenwurmen, visen in het water, spinnen in het web, luizen in de pels, dappere dodo's, bezige bijtjes, bromberen, snotapen, Rupsjes Nooitgenoeg, drift-, gif-, maf- en kouwe kikkers, underdogs, passieprekende- en sloddervossen, goudhaantjes, kemphanen en haantjes-de-voorste, stresskippen (al of niet zonder kop), feestvarkens – en vooruit maar: stoeipoezen.... – aan het werk te hebben gezien, afwisselend o zo gehaaid, hondsbrutaal, poeslief, aalglad, mak als een lammetje, trots als een pauw, fris als een hoentje, blij met een dooie mus, de kat in het donker knijpend of, als alle ouwe koeien uit de sloot waren, al ijsberend zich stierlijk vervelend;

na een enkele slager, diverse zoete-broodjesbakkers, ketelmuzikanten, zachte heelmeesters, zondagschilders, schuinmarcheerders, stratemakers op zee en stuurliu aan wal, loze vissertjes, boeren met en zonder kiespijn, advocaten van de duivel, ridders zonder vrees of blaam, heel wat keizers zonder kleren, koningen zonder land en schoenmakers die hun leest kwijt waren, maar zeker ook veel echte vakmensen te hebben meegemaakt;

na tientallen en meer anonieme harde werkers die ondanks wat er boven respectievelijk over hun hoofden allemaal uitgespookt dan wel uitgestort werd, hun verantwoordelijkheid kenden en zonder aandacht te verlangen het Noordwijkse schip op stoom en drijvend hielden – en die daardoor soms het risico liepen zelf kopje-onder te gaan;

(ehhm, als je in de voor- en vérgaande exercities in woordspeligheid de draad mocht zijn kwijtgeraakt, tussen al die typetjes zaten dus ook gewone, aardige, lieve, sympathieke en menselijke collega's.....);

na mooie en vervelende, gemakkelijke en moeilijke, verrassende en verwachte, eenmalige en zich herhalende, inspirerende en saaie, afmattende en opwekkende, vrolijke en trieste, indruk wekkende en snel vergeten, opwindende en gezapige, originele en afgezaagde, verheffende en vernederende, ontspannen en bedreigende, hilarische en serieuze, onverschillige en bevlogen, ambigue en ondubbelzinnige

nige, spontane en berekenende, talloze bijzondere en heel veel doodgewone momenten; is het welle-tjes geweest en terwijl *zwei Seelen wohnen, ach! In meiner Brust* (Goethe, 1808): opluchting worstelend met weemoed, is het lang verbeide moment gekomen dat ik er mee ga kappen.

[It's over....](#) (Roy Orbison – “*The Big O*” - in 1964, hij is helaas net als Elvis al niet meer onder ons).

Ja mensen, Vadertje Staat biedt ons allen in zijn alwetende ruimhartigheid nog steeds genereus de gelegenheid om er vervroegd uit te stappen – als je zelf maar de nodige stapels euro’s fourneert natuurlijk.

1 Oktober 1977 was het, amper een maand nadat Elvis er voorgoed tussenuit kneep, en ik ging, een bijna voltooide metrobus achter me latend – twee weken later ging-ie rijden (de metro, niet de bus) – en het Mokumse traangas nog uit m’n ogen wrijvend, met een rugzak vol idealen over de stap van de commerciële naar de publieke sector, [Terug naar de kust](#) (mijn jaargenoot Maggie Macneal of zo je wilt, Sjoukje van ’t Spijker, 1976).

Van kosmopool Amsterdam, waar de kernachtige klassieker “*in geouwehoer kun je niet wonen*” zijn oorsprong vond, naar Noordwijk, gezapig keun dorpje achter de duinen waar men gezellig – maar vooral eindeloos – keuvelend de vaart der volkeren aan zich voorbij laat trekken, en dat al jaren in aandoenlijke zelfoverschatting de pretenties van een wereldstad probeert waar te maken; waar het heerlijk wonen is vlakbij het Hollandse polderland dat onder de zich steeds vernieuwende maar nooit herhalende Ruysdaelluchten zijn begrenzing vindt in een rij van blonde duintoppen; waar de blinkend witte vuurtoren tegen een decor van een soms grijsgrauwe, soms kobaltblauwe hemel majestueus toezicht houdt op de krijsende meeuwen die, begeleid door de schuimkoppen van de aan- en afrollende branding, nooit moe worden ons hun luchtdans te vertonen;

waar de soeverein heersende zuidwestenwind het zijn onstuimiger kornuit, de noordwester, bij tijd en wijle grootmoedig toestaat de immer rusteloze Noordzee, de Noordzee te verleiden tot een machtige en woest beukende aanval op het lijdzame en schijnbaar weerloze land, daarmee de mens op zijn nietigheid wijzend en hem tot respectvolle nederigheid dwingend;

waar, denkend aan Marsman, de breede rivieren die traag door oneindig laagland gaan dan wel ontbreken, maar heuvels en bossen je niet hinderen de weidsheid van het vlakke land in al zijn glorie te ondergaan (*Ay Marieke Marieke le ciel flamand/ Couleur des tours de Bruges et Gand/ Ay Marieke Marieke le ciel flamand/ Pleure avec moi de Bruges à Gand* – [Jacques Brel](#), 1961, hij kon hier geboren zijn....);

Noordwijk, waar ik liefdes heb gevonden en weer heb verloren en mijn *one and only* is geboren, getogen, werkzaam en gehuisvest;

waar de heren Hekking en Van der Vaart emplooi vonden toen Juinen uit het nieuws raakte maar waar verdorie nou nooit eens een lekker sappig schandaaltje naar buiten komt;

waar vooruitgang betekent dat Anton Pieck als architect wordt gevierd, maar waar dat nou ook weer niet zó’n ramp is omdat er tussen droom en daad niet alleen wetten en praktische bezwaren bestaan maar ook een gapend gat ligt en er daardoor toch altijd luchtkastelen worden gebouwd;

waar een competitie draait met een eigen Noordwijkse interpretatie van Nederlandse wetten en regels, en waarin Regelzucht en Laissez-faire afwisselend de titel grijpen, Opportunisme af en toe ook hoge ogen gooit, Consistentie, Daadkracht en Visie middenmoters zijn met op onbewaakte momenten uitschieters naar boven of beneden, Onmacht zich handhaaft en FC Gezond Verstand alleen degradatie ontloopt omdat Ego Eigendunk niet altijd als scheidsrechter optreedt;

waar het enige waarover de ondernemers het met elkaar eens zijn is, dat alles altijd de schuld van de gemeente is – tot aan een verregende zomer aan toe, maar van wie er nooit eens een bedankje af kan voor een schitterende zonnige maand;

waar je je als buitenstaander na verloop van lange tijd misschien wel heel voorzichtig Noordwijker mag proberen te noemen, maar je het wel uit je hoofd moet laten je als een Binder of Zeeër voor te doen;

Noordwijk, zelfverklaard eiland in een zee van fuserende buurgemeenten, waar dualisme wordt uitgelegd als een stelsel waarin bestuursorganen met z’n tweeën op dezelfde stoel zitten en waar mondelinge vragen schriftelijk worden gesteld;

waar de rijke geschiedenis voor het oprapen ligt maar waar men de ene woonwijk noemt naar een kasteeltje dat kilometers verderop in een ander dorp stond, voor de andere wijk rustig bordjes met een

fout gespelde naam laat staan en waar diegenen die over een nog niet gebouwd wijkje praten geen flauw benul hebben waar het gebied lag waarnaar ze dat wijkje willen noemen; ach, Noortuk, dat ik hoe dan ook in mijn hart heb gesloten en waar ik nóóit meer weg wil: [Everlasting love](#) (Love Affair, 1968).

Tja, nu zelfs Kif weg is realiseer je je eens te meer dat je zelf tot de oudste meubelstukken in het gemeentehuis bent gaan behoren. Nou, die status, daar kan ik wel zonder – je bent niet meer zo alert als in vroeger dagen dus voor je het weet sta je ongewild als een versleten tweezitter op de stoep bij het grof vuil gelegenheid te geven aan pootjes optillende honden – maar misschien is het aanleiding voor het ophalen van herinneringen, en voor zelfreflectie.

Dat laatste wel zeker: maar het rijk geschakeerde resultaat dáárvan ga ik jullie niet aan je schattige wip-, stoere punt- of tijdelijk onappetijtelijke loopneus hangen.

En – gezamenlijke – herinneringen, ach, verreweg de meesten van jullie hebben een groot deel van die 31 jaren niet eens bij deze gemeente meegemaakt en zegt het toch allemaal nix. Wat heet, er zullen er in de organisatie al genoeg rondhobbelen die nog niet eens een glinstering in hun ouders ogen waren toen ik hier begon.

En het is ook goed zo, ruimte voor een nieuwe [My-g-g-generation](#) (1965, The Who, waarvan er twee, dom genoeg, hun gezongen hoop in vervulling hebben zien gaan).

In al die jaren is het hoofd overvol geworden en kan er niets meer bij. Dus ga ik *tabula rasa* maken en al die werkgerelateerde kennis en ervaring rigoureuus overboord zetten om niet alleen dat hoofd op des duivels oorkussen te leggen als en wanneer ík dat wil maar ook om zo ruimte te maken voor allerlei wetenswaardigheden waarnaar ik – jazekeer – nog altijd op zoek ben.

En, onder het motto [Teach your children well](#) (Crosby, Stills, Nash & Young, ook alweer van 1970 maar hij staat nog steeds in de kast onvergetelijk te zijn) heb ik geprobeerd zoveel mogelijk van de veronderstelde wijsheid die mij al of niet met schade en schande in de loop der tijd geworden is, aan mijn teammedewerkers door te geven. *Use it or loose it, kids*.

Elvis: “*Regrets, I’ve had a few, but then again, too few too mention....*”. Ja natuurlijk, spijt heeft iedereen wel eens ergens van in zo’n lange periode. Maar spijt komt toch altijd als je naderhand beter weet en als je je eraan overgeeft slaat het om in zelfbeklag en daar schiet je helemaal nix mee op.

Het eerder genoemde idealisme om *civil servant* te worden is trouwens mettertijd wel geërodeerd, maar *servants* neefje serviel hebben ze toch nooit van me weten te maken – niet dat ze het niet probeerden....

Nou gaat het vaak zo met idealen – [C’est la Vie](#) (de wondermooi zijnde en zingende Emmylou Harris in 1977, voorheen [You Never Can Tell](#) van Chuck Berry uit 1964) – doch van die overstap heb ik zeker geen spijt gehad. *You never could tell indeed*: want wie had gedacht dat ik eensdaags op deze positie zou eindigen toen ik in 1961 voor timmerman ging leren....

Was het vroeger nou beter? Welnee, natuurlijk niet, het was anders. Is het dan nu beter? Nee, evenmin. Want hoe rebels en optimistisch de bij leven al legendarische Bob Dylan in 1964 ook [The Times they are-changin’](#) zong, de tijden veranderen wel maar na 31 jaren ervaar je wel hoeveel dingen – of liever mensen – je tegenkomt die in pakweg 1980 net zo waren als in bijvoorbeeld 2000.

Zoals diegenen die zogenaamd aan een nieuwe uitdaging beginnen en dan niet méér visie tentoon spreiden dan zo snel mogelijk hun nieuwe collega’s de veilige vertrouwde gewoontes van hun vorige gemeente op te willen dringen..... Zoals anderen die nooit begrijpen dat Nederlandse jongens en meiden individuen zijn (*mensen*, géén middelen) waar je een heleboel uit kan halen, maar niet door ze koste wat kost in hetzelfde sjabloontje proberen te persen.... Zoals nog weer anderen die er de ogen voor sluiten dat naar de mond gepraat worden niet synoniem is met gelijk en/of succes hebben, en dat vertrouwen en respect niet aan komen waaien maar verdiend moeten worden....

[Don’t let it bring you down](#) (de nooit geëvenaarde Neil Young, Canada’s beroemdste zoon in 1971) *folks*, het is niets anders dan een micro-uitgave van de grote boze buitenwereld en net als dáárin verandert het – gelukkig – ook niet dat er altijd wel weer een paar van de al genoemde witte raven tussendoor fladderen die het allemaal wél door hebben en de boel in balans houden.

Elvis weer: “*Yes, there were times, I'm sure you knew, when I bit off more than I could chew....*”. Ook dat ja. En dat heb ik geweten ook. Maar zelfs daar zijn we weer doorheen gekomen, niet in het minst [With a little help from my friends](#) (rocker Joe Cocker, 1969, maar wel van Lennon/McCartney natuurlijk!) – die leer je pas echt kennen als het niet zo goed gaat.....

Om dan meteen maar even bij die *friends* te blijven, onontkoombaar blijft de laatste periode je het meest bij want, d uh, dat ligt nog het meest vers in het geheugen.

En ondanks dat in Nederland in diezelfde tijd de beroepseer het aflegde tegen beroepszeer; gemeentelijk Noordwijk gewillig de landelijke trend volgde en zich overgaf aan cijfergestuurde procesmanagers; de verpakking allengs belangrijker werd dan de inhoud en Noordwijk het melkkoetje van adviesbureaus werd; hebben we met ons team met veel enthousiasme, inzet, kennis, kameraadschap en vooral humor en plezier toch wat van de grond getild waar we samen trots op kunnen zijn. Zonder dat iemand zich [Just another brick in the wall](#) (Pink Floyd, 1979, neem de tweede zin ter harte...) hoefde te voelen.

Elvis: “*And now, as tears subside, I find it all so amusing....*”. Ja precies. Misschien worden er in beslotenheid – snotter-de-snotter – een paar traantjes weggepinkt. Geeft niet, emoties horen bij het leven en behalve Noordwijk zelf is er ook een aantal collega’s (waaronder zelfs Katwijkers...) mij dierbaar geworden. Maar *to find it all so amusing*, ik vind dat wel een aantrekkelijke gedachte ja, om er naderhand achtereenvolgens om te grim-, glim-, grijns- of schaterlachen. Neem het van mij aan mensen, de eigenschap om te kunnen relativiseren (vergezeld van een gezonde dosis zelfspot) is een groot goed. Denk er nog maar eens aan als er weer een non-valeur als Ego Eigendunk bij je probeert zijn Potemkindorpjes aan te prijzen – laat hem maar, jij weet wel beter.....

  propos die denkbeeldige Ego: onwillekeurig bekruipt me een onaangename gedachte: stel je voor dat er zich ook hier een paar epigonen van Catharina de Grottes protagonist Grigori Alexandrovich Potemkin manifesteren die, behept als zij zijn met een Bommeliaans denkraam van beperkte afmetingen, überhaupt niet met deze reeks onschuldige oprispingen om kunnen gaan, al zeker niet wanneer men in het aldus ontstane pamflet hier en daar boutade-achtige trekjes meent te ontwaren. Nou ja, ook klein-geestigheid is van alle tijden....

Bij de FC Gezond Verstand zouden ze het wel weten: nix zeggen, kin en kousen omhoog, doorspelen en jezelf niet voor aap zetten. Kunnen ze ’t niet opbrengen, nou, dan tonen ze zich maar in al hun benepenheid. Dus als je binnenkort een onaangenaam luchtje ruikt, dan is Ego’s neef Saggo Spruitjeslucht langs geweest....

Ik ga geen Oscar-uitreiking ensceneren door publiekelijk iedereen en zijn oma te gaan benoemen om te bedanken. Geheid dat je d’r eentje vergeet die het niet minder verdient dan een die je wel noemt.

Slechts voor   n wil ik een uitzondering maken want die kan niet klagen als ik hem oversla: Jos, waar je ook bent, bedankt voor de inspiratie; het krachtig doorgaan en het afweigeren laat ik met een gerust gemoed over aan onze navolgers.

Verder hou ik het er bij om iedereen die vertrouwen in me heeft gesteld en dat ook heeft gehouden, welgemeend en oprecht te bedanken. [Long may you run](#) (Neil Young, 1976).

Zo, na een van de weinige passages dezer zielerorselen die je écht serieus mag nemen vraag je je misschien nog af wat ik nou met die Elvis-de-pelvis heb. Eigenlijk helemaal nix hoor, maar met die 31 jaren en de sentimenten uit de tekst van het lied was het een prachtig vehikel voor dit verhaal. Pragmatisme, *folks*, pragmatisme..... Geef mij in plaats van *The King* maar *Van the Man of The Boss* (of zelfs Elvis Costello), maar die hadden niet zo gauw een toepasselijk lied voorhanden. Of het moeten de [Chimes of Freedom](#) zijn (bekend van The Byrds, maar eigenlijk ook al van *Master Bob* uit 1964, *The Boss* heeft het in 1988 opgenomen), die nu voor mij gaan klinken.....

Weten jullie trouwens nog wat [elpees](#) zijn? Nee? Ik geloof dat de nostalgie nu toch echt de overhand gaat krijgen dus ga ik afsluiten. Letterlijk: mijn Noordwijkse mailbox gaat dicht en kijk ik niet meer in. Nooit meer. Terug kom ik ook niet. Als je misschien nog wat aan me kwijt wil, dan ben je digitaal altijd welkom op mijn eigen adres @ gmail.

Beste jongens, lieve meisjes, ik heb even de gelegenheid genomen om mijn musicofiele, semantische, antiautoritaire, anglofiele, alliteratieve, non-conformistische, ironische en weet ik wat nog meer voor tics, afwijkingen en vooroordelen de vrije teugel te geven – iets dat vanzelfsprekend nooit kon (al pro-

beerde ik het stiekem wel eens een beetje....) in al die honderden zo niet duizenden adviezen en adviesjes die ik hier heb geschreven en gegeven.

De allerlaatste is echter kort en eenvoudig: zet 'm op, laat je niet kisten, denk creatief, hou het doel voor ogen en niet het middel en bovenal: blijf altijd jezelf.

Cheeria Frans

© Frans Angevaare – maar citeren mag. Graag. Volop zelfs. Oh, en nog één keer het Leitmotiv van onze verlopen held Elvis: "[I did it my way.....](#)"